

KOM

Oos Mergellandsjaop

jaargang 35 | editie 1.2020

Dèh-Kom

OMS

Oos Mergellandsjaap

Voorzitter

Raymond Schepers
Molenveld 15
6361 EP Nuth
+31 (0)45 5245105
voorzitter@mergellandschaap.nl

Secretaris

Judith Janssen
Kerkplein 10
6243 NC Geulle
+31 (0)43 3640 161
+31 (0)6 5249 7948
secretaris@mergellandschaap.nl

Penningmeester

Hans Chiaradia
Molenweg 3
6268 NG Bemelen
+31 (0)6 5331 3258
+31 (0)43 407 83 00
hans.chiaradia@planet.nl
penningmeester@mergellandschaap.nl
NL40 INGB 067.95.12.721

Public Relations

Vacant
pr@mergellandschaap.nl

Algemene Zaken

Harrie Huijben
alg.zaken@mergellandschaap.nl

Stamboekadministratie

Marius Vermaas
schapenadm@mergellandschaap.nl

Organisatie keuringen

Aad Blokland
oms.keuringen@gmail.com

Redactie

Judith Janssen
Janke Faber
redactie@mergellandschaap.nl

Website

www.mergellandschaap.nl

Emailadres web-beheerder

webmaster@mergellandschaap.nl

Vormgeving

Jaak Crasborn
Crasborn Communicatie Vormgevers
www.crasborn.nl

In deze editie

Voorwoord	3
Van het bestuur	4
Kort	5
Schapenspinsels	6
Jaarvergadering	9
Boekbespreking	10
Ex Aequo, rectificatie van de kampioensram(men) van 2019	11
Even voorstellen	12
Even persen nog	13
Het is de schuld van Kofi...	14
De herdershut op wielen	16
Om jeuk van te krijgen	20
Traditioneel OMs schapendiner	23
Facebook vrijwilligers gezocht	24

Op de cover: Sally, nakomeling van registerstamboekram Manulito (Manech Rousse x Mergellandschaap door Harrie Huijben) en, op achtergrond, Mergellandooi Arlington (93 pt, Jaak en Ineke Crasborn). Sally (hulpstamboek) vertoont bij het ter perse gaan van dit nummer, beginnend kleurpigment op kop en poten. Haar beloftevolle halfbroers hebben een opvallend markante 'visagie' met zwarte vlekken. Hun nakomelingen zijn 100% stamboek. Jaak Crasborn: 06 22568426.

Foto pag. 3: Willem Eickmans

Voorwoord

Voor u ligt weer een kleurrijke Dèh-Kom met vele mooie foto's van onze Mergellandschappen. In deze absurde tijd hopen we dat u onder het genot van een kopje koffie (of thee), verwarmd door de zonnestralen de eerste editie van dit jaar met plezier zult lezen.

De corona crisis haalt een streep door vele activiteiten waar we plezier aan beleven. Zo zijn diverse demonstraties schapen scheren en wol spinnen en de daarmee samenhangende PR voor het Mergellandschaap afgelast. Ook de tweejaarlijkse Dag van het Schaap in Ermelo is reeds met een jaar uitgesteld. Wat het najaar ons gaat brengen is nog een groot vraagteken. Gelukkig zorgen onze schapen er momenteel mede voor dat we ons niet hoeven te vervelen. Het lammerseizoen zal voor de meesten inmiddels voorbij zijn en het is een genot om al dat jonge grut door de wei te zien huppelen.

De redactie

Van het bestuur

Foto: Willem Eickmans

Het zijn heuglijke tijden... en dan weet iedereen wel wat daarmee wordt bedoeld. De kranten staan er bol van en op de radio hoor je over (bijna) niets anders. Maar hoewel evenementen worden afgelast en niet-noodzakelijke contacten worden ontraden, blijft de wereld doordraaien. De lammeren zijn geboren, de Pinksterbloemen waren met Pasen al verwelkt en na een droge aprilmaand begon het in mei - gelukkig - weer wat te regenen. De natuur gaat gewoon zijn gang.

Ook mensen proberen de gang er in te houden, al gaat dat bij de een wat soepeler dan bij de ander. Desondanks leerden ook de grootste digibeten van OMs om te video-bellen en vergaderden de Fok-Technische Commissie en het bestuur van OMs alsof er niets aan de hand was. Alhoewel, de voorjaarswandeling moeten we helaas laten schieten en ook de informatieavond over schapenverzorging is op de lange baan geschoven. Het plan om een OMs Facebook-pagina op te zetten, stellen we ook een tijdje

uit: twee van de vrijwilligers die zich hiervoor hebben aangemeld werken in de zorg en hebben nu andere zaken aan hun hoofd. Bovendien kunnen we hier nog wel wat vrijwilligers voor gebruiken. Maar uitstel is geen afstel en op enig moment hopen we al deze mooie plannen weer op te kunnen pakken.

Natuurlijk hopen we ook dat de maatregelen van het RIVM in het najaar worden versoepeld zodat de schapenkeuringen kunnen doorgaan. Het is immers ondoenlijk om met drie keurmeesters op anderhalve meter afstand een schaap te keuren. Degene die daar een oplossing voor heeft, mag zich melden bij het bestuur!

Komt tijd, komt raad, hopen we maar. Ondertussen biedt deze Dèh-Kom u hopelijk een momentje van verstrooiing. Het bestuur van OMs wenst u allen veel leesplezier en vooral veel gezondheid! ■

Judith Janssen

KORT

Een traditionele begrafenis in Transsylvanië

Transsylvanië is een historische regio in Roemenië, die aansluit op Hongarije. Ongeveer de helft van de bevolking is Hongaars. Het gebied heeft een roerige geschiedenis achter de rug met dan toebehorende aan het ene land en dan weer aan het andere. Het district Satu Mare in Noord-Transsylvanië had zo zijn eigen culturele gewoontes. Een daarvan was dat bij de begrafenis van een herder vier schapen driemaal om de kist van de overledene moesten lopen. Daarna werden de schapen aan armlastige kinderen gegeven. In de orthodoxe traditie is het geloof, dat datgene wat tijdens de begrafenis wordt geschonken aan anderen, ook ten goede komt aan de overledene in het hiernamaals. De schapen als weldoening af te geven was een symbolisch gebaar dat er voor zorgde dat de schapen ook na de dood van de herder hem nog vergezeldde. Vroeger was dit ritueel algemeen gebruik in Satu Mare. Nu komt het vrijwel niet meer voor. De amateurfotograaf **Remus Tiplea** uit **Satu Mare** wist nog recentelijk zo'n begrafenis op de gevoelige plaat vast te leggen.

Willem Eickmans | Bron: Hub Vogelezang, Leiden

Dierbaar

In de rubriek "Dierbaar" van De Limburger mogen kinderen vertellen over hun huisdier. Op zaterdag 2 mei mochten **Sophie** en **Jeppe Dorren** vertellen over hun favoriete huisdieren. De kleinkinderen van ons lid Willem Eickmans krijgen de liefde voor het Mergellandschaap met de paplepel ingegoten. Vol trots vertellen ze over hun favoriete Mergellandschaap Loetje. Ze weten ook nog even een paar specifieke raskenmerken te noemen en dat ze opa helpen met het maken van hooi voor de schapen. Jong geleerd, is oud gedaan

Mergellandschaap in het nieuws

Rob Beckers is een vriend van Willem Eickmans en bovendien een enthousiast amateurfotograaf. Als Willem bij zijn schapen in de wei is, komt hij even buurten en maken ze beide foto's. Rob stuurt regelmatig foto's naar L1 en NOS. Bijgaande foto's werden gebruikt als achtergrond bij het weerbericht van L1 en RTL. Prachtige reclame voor ons mooie ras.

Schapenspinselfs

Bert Ramakers

Kudde Natuurpunt Zuid-Limburg (België)

Toen mijn goede vriend en collega Dre Mondelaers in de zomer van 2014 plots overleed in zijn slaap, ging het niet goed met de kudde van de Tiendeberg in Kanne. Het was een samenraapsel van allerlei rassen en kruisingen. Ook de conditie van de ooien was helemaal niet goed.

Natuurpunt had de kudde overgenomen van een privé eigenaar. Zij wilden er weer een mooie kudde Mergellandschapen van maken. Samen met Peer, Marius, Georges en ikzelf maakten wij een selectie binnen deze net geschorene kudde. Dit zou de basisfokgroep worden om terug te fokken naar raszuivere Mergellandschapen. Later bleek uiter-

aard dat er veel Kempische heideschapen in de kudde zaten.

Tijdens de begrafenisplechtigheid van mijn goede vriend Dre, doneerden heel wat mensen geld voor de aankoop van Mergellandschapen. Geen bloemen of kransen maar schapen voor de begrazing van kalkgraslanden. Datzelfde jaar liet Koen Pille zijn afgezwakte kudde Mergellandschapen overwinteren bij Natuurpunt, in ruil voor de ooilammeren. Het is er al die jaren heftig aan toe gegaan met onder meer uitbreiding van begrazing van de kalkgraslanden op de Sint-Pietersberg en de Montagne Saint-Pierre te Lanaye. Ondertussen is de kudde uitgegroeid tot zo'n 900 ooien,

deels door eigen fokkerij en deels door het aankopen van schapen. Het overgrote deel bestaat uit Kempische heideschapen en kruisingen. Deze winter ben ik tijdens het lammeren samen met de herders Bart en Jelle de Mergellandschapen uit deze kudde gaan selecteren. Twee dagen hard werken leverden ons zo'n 200 Mergellandschapen op. Ze zijn nu duidelijk gemarkeerd en deze kudde wordt vanaf nu afzonderlijk ingezet voor de begrazing van de kalkgraslanden. De overige schapen begrazen in de toekomst enkel nog heidellandschapen. Nu hopen we dat de droom van een mooie kudde Mergellandschapen eindelijk uitkomt.

‘Verwentelen’ van een Mergellandschaap

Mergellandschapen zijn zo gebouwd dat ze zich normaal niet verwentelen. De doornvormige uitstekels van de ruggenwervels zijn langer dan bij de meeste andere schapen en de ribben zijn schuin ingepland waardoor de romp ovaal van vorm is. Tijdens de keuring voelen wij op de ruggengraat of dat zo is.

De laatste jaren fokken wij bij het Mergellandschaap naar mooie slichte, lange wol. Een schaap met dergelijke wol zal zich bij verwenteling kunnen draaien en gemakkelijk rechtkomen. Heeft het dier daarentegen fijne wol, met een vaak voorkomend “zadel”, dan is de kans groter dat een drachtige ooi zich kan verwentelen. Bij de keuze van toekomstige fokooien is het dus zeker goed om dit in het oog te houden!

Lam met overbeet tijdens keuring

Je ziet ze niet zo vaak, de lammeren met een over- of onderbeet. Daarom is het altijd goed om met enkele foto's aan te tonen hoe dit er uitziet.

Bij een over- of onderbeet is respectievelijk de boven- of onderkaak buitensporig uitgegroeid. De aandoening komt vaker voor bij zoogdieren, meestal in combinatie met inteelt.

Ook bij mensen komt dit voor. Bekend zijn de vele Habsburgse vorsten met een uitgesproken onderkaak: denk maar aan Karel II van Spanje, Rudolf II, Karel V... er was binnen deze vorstehuizen vaak sprake van inteelt tussen neven en nichten. Nog even terugkomend op de schapen: dieren met deze aandoening moet je zeker niet inzetten voor de fokkerij!

De ‘peerdemuile’ van Karel V.
(Bron: internet)

Drie leuke flessenlammeren

Ik had een mooie ooi overgehouden uit een kudde. Verleden jaar gaf zij vier lammeren, maar bracht er slechts twee groot.

Bij controle van de uier bleek in eerste instantie alles in orde te zijn. Ook een tweede check up voor de dekperiode maakte geen uierprobleem zichtbaar. Dit jaar zette dezelfde ooi drie lammeren op de schapenwereld. Voor alle

zekerheid controleerde ik de spenen van de ooi en liet ik ze ruime tijd opgesteld met haar lammeren, zodat ik de moeder extra kon verwennen. Dat ging zo goed dat ik besloot om de ooi met haar lammeren te laten rondlopen in de weide bij de andere schapen. Na een week ging het goed fout. De ooi kreeg blauwuier. De lammeren werden afgezonderd en kregen flesjes. De ooi kreeg de

nodige medicatie en het leek beter te gaan. Op dag vier ging het van kwaad tot erger. De ooi werd comateus en de volgende ochtend was ze dood. Nu brengen we de drie mooie oilammeren groot met flesjes.

Opwaaiende wind laat stapels in de vacht zien

Afgelopen winter heeft het heel wat afgewaaid.

Dat zorgde voor mooi openwaaiende vachten bij onze schapen. Ik wil jullie in elk geval een aantal foto's laten zien waar je duidelijk de in stapels vallende vachten van onze Mergellandschapen kunt bewonderen.

”

Een stukje
rust in je
leven.

Schapen houden werkt therapeutisch...

Toen bij mijn vrouw in oktober 2014 darmkanker werd vastgesteld, werd in korte tijd het normale leven binnen ons gezin overhoop gegooid.

De zorgen voor mijn vrouw werden alsmaar groter en het houden van schapen lukte niet meer. Nochtans was ik op dat moment reeds 35 jaar schapenhouder voor de 'fun'. Toen mijn vrouw, na een ingrijpend ziekteproces, in december 2015 overleed, viel alles rondom mij

even stil. Gestopt met werken om voor mijn vrouw te zorgen, geen schapen meer... Mijn dochter Frauke overtuigde mij om alles wat ik altijd zo graag deed, terug op te nemen. Boeken lezen, muziek luisteren en genieten van klassieke concerten, reizen, kunsttentoonstellingen bezoeken en schapen houden... Al deze leuke activiteiten lossen de pijn en het verdriet niet op, maar schapen houden geeft je een goed gevoel. Zorg dragen

voor iets of iemand... maar speciaal zorgdragen voor dieren. Voor mij dus schapen houden. Zeker in het voorjaar als er lammetjes rondlopen. Je komt tijdens de keuringen weer bij oude vrienden en je ontmoet weer nieuwe mensen binnen OMs. Het moet niet altijd ingewikkeld zijn. Een stukje weiland, een stalling en enkele schapen... een stukje rust in je leven. ■

Jaarvergadering

De jaarvergadering van 3 maart jl. startte op een ongebruikelijke manier. Door afwezigheid van voorzitter Henk Mostert, werd eerst de nieuwe voorzitter Raymond Schepers in zijn functie benoemd. Traditioneel werd hem het herdersschepje overhandigd door Marijke.

Aan het eind van het officiële gedeelte nam **Marijke** afscheid als secretaris van de vereniging; een functie die ze maar liefst 12 jaar vervulde! **Raymond** bedankte haar namens het voltallige bestuur voor haar jarenlange inzet. Zij ontving een prachtig bos bloemen en een kloieke wijnkoeler van mergelsteen met daarop het oude(!) logo van OMs. Dat laatste was een beetje jammer... Het nieuwe logo was juist ontwikkeld uit de behoefte aan een goed reproduceerbaar (digitaal) huismerk. Helaas was dit voor de ambachtelijke mergelgraveerder juist moeilijk na te maken en daarom greep hij terug op het oude logo dat nog ergens onderin een la bleek te liggen.

Natuurlijk wilde het bestuur ook **Henk** bedanken voor het hanteren van de voorzittershamer tijdens de afgelopen twee jaren. Door de corona crisis kon het bestuur hem helaas niet persoonlijk bezoeken, maar inmiddels heeft hij op zijn nieuwe woonadres in Gilze een toepasselijke envelop ontvangen met daarin een boekenbon. ■

BOEKBESPREKING

Henk de Pijper

HET HERDERSLEVEN

Een verhaal over het Lake District, Hollands Diep, 2016

AUTEUR: James Rebanks

De auteur begint het boek met een beschrijving van de onderwijssituatie op de plaatselijke school.

'Er gaapte een kloof van onbegrip tussen de lerares en ons. De kinderen met ambitie waren het jaar ervoor naar ons plaatselijke gymnasium gegaan, terwijl de 'losers' de volgende drie jaar zaten weg te rotten op een plek waar niemand wilde zijn'.

'Het idee dat wij (de 'losers' dus, HP) en onze vaders en moeders, misschien trotse, hardwerkende en intelligente mensen waren die iets waardevols, zelfs bewonderenswaardigs deden, leek voor haar te hoog gegrepen.' Volgens haar moest je als leerling naar het hogere streven, meegaan in de vaart der volkeren en zeker niet in deze streek blijven plakken.

Schaapherder

James Rebanks is schaapherder, net als zijn vader, grootvader en vele generatie daarvoor dat ook waren. Zijn verhaal is één grote liefdesverklaring aan het landschap, het klimaat en de bewoners

(mens en dier) van het ruige Lake District in het uiterste Noordwesten van Engeland.

Het eerste hoofdstuk in het boek noemt hij dan ook 'Hefted' en geeft daarmee zijn verbondenheid aan, beter nog lijkt mij, verknochtheid met de eeuwenoude leefwijzen en gebruiken van de bewoners van dit barre en ruige gebied. Rebanks beschrijft aan de hand van zijn persoonlijke ontwikkeling en ervaring het harde slavenwerk van de herder.

Zomer

Het boek volgt eigenlijk in dubbel opzicht de seizoenen, Zomer, Herfst, Winter, Lente, maar is tevens een periode in zijn eigen leven. Zomer gaat bijvoorbeeld ook over zijn eigen ontwikkeling als beginnend herder met als grote voorbeeld zijn grootvader, die als een gerespecteerd herder hoog aanzien genoot. Hij kende elk schaap afzonderlijk en wist alles over generaties en afstamming zonder in zijn beduimelde opschrijfboekje te kijken. Van hem leert James de kneepjes van het vak. Niet alleen de scheertechnieken, hulp bij bevallingen maar ook het stapelen van muurtjes met keien.

Herfst

Het hoofdstuk Herfst gaat vooral over het overlijden van grootvader en de steeds heviger meningsverschillen die de auteur heeft met zijn vader. Het gaat voornamelijk over de te volgen foklijnen en dus over de keuze van rammen op de tentoonstellingen. Na slaande ruzies is het niet mogelijk samen een kudde te leiden en onder één dak te wonen. Ook dit aspect geeft Rebanks openhartig weer om aan te geven dat zulke confrontaties in zijn familie geen uitzondering zijn, maar als het ware inherent zijn aan het harde leven om het hoofd boven water te houden in deze landstreek.

Herdwicks

Rebanks, die ondertussen getrouwd is met zijn jeugdliefde, vertrekt en gaat geschiedenis studeren in Oxford. Aan deze periode maakt hij weinig of geen woorden vuil. Hij ziet het mijns inziens als een tussendoortje. Na zijn afstuderen keert hij terug naar zijn geboortestreek.

Vanaf nu leidt hij eigenlijk een dubbelleven, hij is adviseur van de UNESCO geworden. Ook hierover horen we niet veel. Zijn hoofdberoep is schaapherder/boer. Hij heeft definitief gekozen voor de Herdwicks als schapenras.

Border collie

Herdwicks zijn ook 'hefters' en verknocht aan hun geboortegrond. Ze keren daar altijd naar terug en versmeden het zomergras in het dal om de berg op te gaan, waar ze geboren zijn.

Fascinerend beschreven wordt het samenspel van de herder met zijn hond(en). Hoe een goede hond aan één blik van een herder voldoende heeft om te drijven of een koppel schapen te selecteren. En dat bij elk type landschap een type border-collie hoort. De meest gespecialiseerde collies zijn in staat de schapen vanaf de hoge rotsen, (de cliffs), naar beneden, naar de intake (= omheinde ruimte) te loodsen. De collies moeten daartoe veel hoger de rotsen op klimmen dan de schapen en dan in staat zijn zelfstandig beslissingen te nemen. Naast de kudde zijn de honden ons grootste kapitaal zegt de auteur. Hij vertelt ook over het trainen van zijn honden en dat je met een hard woord, boosheid of nog erger, onduidelijke aanwijzingen, niets bereikt. De hond trekt zijn conclusie en keert om, terug naar de stal.

MKZ

Bijna elke kudde krijgt een enorme klap te verwerken als in 2001 de Mond en Klauwzeercrisis uitbreekt. Het kost 300.000 dieren het leven. Ook zijn kudde gaat eraan: alle schapen en koeien worden geruimd. Schapenkuddes, zorgvuldig opgebouwd na honderden jaren ervaring, verdwijnen in één klap. Rebanks bouwt een nieuwe kudde op met Herdwicks die hij koopt van een buurvrouw, die een goede kudde heeft. Het is de kudde waarmee hij nu nog werkt.

Winter

In hoofdstuk 'winter' beschrijft Rebanks onder meer enkele hachelijke situaties die hij samen met zijn kudde beleeft tijdens sneeuwjachten op de cliffs. Zowel mens als dier beseffen dat het erop of

eronder is als ze ingesneeuwd raken. Ontroerend is het als een schaap door de sneeuw naar hem toe ploetert en zijn gezicht gaat likken.

Lente

Naast de tentoonstellingen, veemarkten en keuringen is een van de hoogtepunten in het jaar natuurlijk de lammertijd. Het is voor Rebanks een groots moment dat hij zijn kinderen gaat leren hoe ze, indien nodig, een ooi kunnen helpen bij het bevallen.

In de late lente worden de ooiën gemarkeerd, gevaccineerd en ontwormd en dan gaan ze terug bergop naar de fells. Zo is het leven altijd geweest.

'De dagen waarop we de schapen terugbrengen naar de fells zijn voor mij de beste momenten van het jaar. Er gaat niets boven het gevoel van vrijheid en ruimte wanneer je met de kudde en de honden op het gemeenschappelijke land werkt. Ik ontsnap er aan de onzin die mij beneden probeert op te slokken. Mijn leven heeft een doel, een aardse logische betekenis.

'Er is geen begin en er is geen einde. De zon komt op en gaat onder, elke dag, de seizoenen komen en gaan. De wortels van ons boerenbestaan reiken meer dan vijfduizend jaar terug in de bodem van dit landschap.'

Veel genoeg met dit boek. ■

PS: Misschien vraagt u zich af of het goed gekomen is tussen vader en zoon. Ja hoor, helemaal.

De auteur heeft zelfs het boek aan hem opgedragen (en aan grootvader natuurlijk).

Van deze auteur is ook verschenen:

The Illustrated Herdwick Shepherd, met veel foto's van dit schapenras en het Lake District.

* Hefted: gehecht, verknocht aan een stuk land waar je geboren bent en waar je steeds naar terug gaat.

EX AEQUO: rectificatie van de kampioensram(men) van 2019

Tijdens de jaarvergadering van 3 maart 2020 had ik, als nieuwe voorzitter van de Fok-Technische Commissie, de eer om de certificaten uit te delen voor de beloftevolle ooiën en rammen van 2019 én van de kampioensram/ooi 2019. De mooiste ram van het afgelopen jaar, bleek er een van Hub Crapels met 97 punten.

Ex Aequo?

Enige tijd na de jaarvergadering ontving ik van Willem Eickmans een mail waarin hij mij vroeg waarom zijn ram, ook met 97 punten, niet in aanmerking was gekomen als kampioen. Hij meende dat bij een gelijk aantal punten, de uitslag Ex Aequo* zou zijn. In eerste instantie had hij tijdens de vergadering niet gereageerd omdat hij niet zeker wist of zijn ram wel 97 punten had. Bij het nakijken thuis, bleek dit wel het geval te zijn en daarom vroeg hij mij om uitsluitel te geven over de keuze van de kampioen.

Certificaat voor Baron 600

Hierop heb ik Marius benaderd en na een en ander te hebben uitgezocht, bleek Willem inderdaad een "punt" te hebben. Er zaten geen noemenswaardige verschillen tussen de drie aftrekpunten van beide rammen, waardoor een Ex Aequo terecht zou zijn. Hoe de fout heeft kunnen ontstaan is niet achterhaald: we wijten het maar aan een moment van onoplettendheid van de FTC. De FTC heeft inmiddels besloten om Willem alsnog een certificaat te geven voor zijn ram Baron 600. Alsnog proficiat, Willem! ■

Tot slot

En dan nog iets van een heel andere orde: de lente is warm, dit jaar. Wees daarom waakzaam op myiasis. Veel dieren zijn nog niet geschoren.

Namens de FTC,
Georges Janssen

* Ex aequo is een Latijnse uitdrukking en betekent "van hetzelfde". De uitdrukking wordt voor- namelijk gebruikt bij prijsuitreikingen of verkiezingen waarbij twee deelnemers op gelijke hoogte eindigen.

Even voorstellen

Voorzitter Raymond Schepers

Met zeldzame huisdieren heb je dieren met een verhaal. Met historie. Dieren die passen in het landschap, zelfs vorm geven aan het landschap. Bij het schrijven van mijn 'voorstellings-rondje' voor de Dèh-Kom besef ik, dat wij allen in een gelukkige situatie verkeren. De komst van nieuwe lammeren betekent voor vele mensen het begin van het voorjaar, samen met de bloesem het begin van een nieuw seizoen. Zelf hebben onze zeven ooiën pas afgelammerd. De huppelende jonge lammetjes in onze wei geven aan vele mensen een glimlach op hun gezicht.

Als kersverse voorzitter van OMs zit ik (beroepsmatig) midden in de corona crisis binnen Zuyderland. Een hectische tijd. Als deskundige steriele medische hulpmiddelen mag ik advies geven over alle aankoop, opslag, logistiek en herwerking van medische hulpmiddelen. Het werk blijft daar waar het thuishoort. Binnen ons gezin wordt thuis (mijn echtgenote Françoise werkt ook in de zorg) weinig over het werk gesproken. Sport speelt een belangrijke rol binnen ons gezin. Ook bij ons zelf. Daarnaast zijn de studie en het sporten van onze twee kinderen (zoon en dochter) altijd een

belangrijk gesprekstema. Naast dit speelt ook de hobby van onze Mergellandschappen en het beheer van hoogstamfruitbomen een belangrijke rol binnen ons gezin. Na het werk kan ik mij altijd ontspannen met en bij de schapen. Gelukkig is mijn zoon Thijs ook zeer begaan met onze schapen. Een nieuwe, volwaardige herder. Beide kinderen hebben het houden van Mergellandschappen met de paplepel naar binnen gekregen. Potentiële nieuwe fokkers voor OMs?

Ik ben blij dat ik samen met jullie een ambassadeur ben van het levend erfgoed. Erf verwijst oorspronkelijk naar de plek waar mens en grond verbonden zijn. Erfgoed laat zien waar natuur en mens elkaar wederzijds hebben beïnvloed en gevormd. Mens, dier en plant kennen een diepe verbondenheid. Kennis van en zorg voor 'levend erfgoed' zijn van groot belang. Mergellandschappen leren ons wie wij zijn.

Als voorzitter, keurmeester en herder van OMs voel ik deze verbondenheid. Graag wil met jullie allen deze verbondenheid naar buiten brengen. In de komende jaren moeten wij als vereniging er alles aan doen om ons Mergellandschaap meer onder de aandacht te brengen. Niet alleen aandacht maar ook nieuwe fokkers moeten wij samen vinden. Alleen dan is de continuïteit voor het Mergellandschaap in de toekomst gewaarborgd. Het bestuur kan dit niet alleen. Samen met jullie wil ik werken aan dit ambassadeurschap.

Voor alle OMS leden die midden in de aflammtijd zitten wens ik mooie, fijne en vooral gezonde lammetjes toe.

Mens, dier en plant kennen een diepe verbondenheid. Kennis van en zorg voor 'levend erfgoed' zijn van groot belang.

Rinie en Tom van Wissen

"Deze zijn veel mooier dan 'gewone' schapen!" dachten we toen we voor het eerst een kudde Mergellandschappen zagen. Toen wisten we overigens nog niet dat het om dit ras ging. Jaren later kochten we in Slenaken een huis met een wei.

Omdat we een tuin willen die aansluit bij het achterliggende landschap lag natuurlijke begrazing voor de hand. Bovendien houden we allebei van dieren. Leden Rita en Ton Kuijken maakten ons enthousiast voor het Mergellandschaap en de vereniging OMs.

Inmiddels hebben we twee ooiën. Ze zijn veel drukker en baldadiger dan de Texelaars van de buurman, maar dat vinden we juist leuk!

Zeker als beginnende schapenhouders is het fijn om een kennisnetwerk achter de hand te hebben. Daarnaast leek het ons als liefhebbers van dit mooie ras logisch om ons aan te sluiten bij een vereniging die zich inzet voor het behoud ervan. ■

Even persen nog,

en het komt allemaal goed!

18.55 uur

19.12 uur

19.34 uur

19.38 uur

19.40 uur

19.43 uur

Willem Eickmans

08.55 uur

14 UUR later...

Ik heb nooit enige affectie met de zwarte variant van het Mergellandschaap gehad. Mijn voorkeur en fokdoel was het witte Mergellandschaap met als kleur van de kop en poten het gespikkelde dieprood. Daar had en heb ik mijn handen vol aan, want de dieprode kleur verbleekte in de gehele vereniging in de loop der jaren.

Willem Eickmans

In september 2008 - na de centrale rammenkeuring - was ik bij Maurice Vaessen en zag ik in zijn wei een adembenemende mooie zwarte Mergelland ram lopen. Mooi zwart is te simpel omschreven. De ram had een zwarte kop en zwarte poten, maar zijn wol was zilvergrijs! Een heel ander gezicht dan de geheel zwarte Mergellandschapen die je bij de 1^e jaars keuringen ziet. De ram bleek Kofi te

heten en was gefokt door Math Hameleers. Hij was 3 ½ jaar oud en daarom had zijn zwarte vacht al pigment verloren en de zilvergrijze kleur gekregen. Het beeld van Kofi liet mij niet los. Graag zou ik in mijn kudde ook een dier willen hebben met zo'n uitstraling. Maar zwarte schapen fokken? Neen. Na jaren echter kwam ik met mezelf tot een compromis. In oktober 2014 ruilde ik met Judith Egter van Wissekerke een witte ram met

Links Felix, rechts Thei.

van Kofi...

**HET BEELD VAN KOFI
LIET MIJ NIET LOS.
GRAAG ZOU IK IN MIJN
KUDDE OOK EEN DIER
WILLEN HEBBEN MET
ZO'N UITSTRALING.**

een 1 ½ jaar oude zwarte ram die gefokt was door Kasteelpark Born. Zijn naam: Thei. Zijn zwarte vacht begon al wat te ontkleuren. Thei deed het goed maar werd niet ingezet voor de fokkerij. Hij was er voor de mooiigheid. Op 5 april 2017 overleed Thei door een noodlottig ongeval. Opgejaagd door een Shetland pony liep hij zich letterlijk dood. Daar ging mijn icoon!

Ruim twee jaar later, in september 2019, kon ik het toch weer niet laten. Nu ruilde ik een jonge witte ram met Marius Vermaas voor een 1 ½ jaar oude zwarte ram. Het was Felix, gefokt door Jaak Crasborn. Eenmaal thuis, was ik zo gecharmeerd van die ram - groot en statig, prachtige zwart/bruin/grijze vacht - dat ik, tegen al mijn principes in, hem inzette. Mijn prima verervende drie jaar oude witte ram werd op een zijspoor gezet

Zodoende heb ik nu zwarte lammeren in mijn kudde lopen. Op een foto ziet u Felix in oktober 2019 als een pauw zo trots tussen zijn te dekken dames liggen en op een ander foto komt hij in maart 2020 een kijkje bij zijn kroost nemen.

Wat wordt de invloed van Kofi op mijn toekomstig fokbeleid? Ik ben er nog niet uit. ■

De herdershut *op wielen*

LA CABANE ROULOTTE - SCHÄFERHUTTE - SHEPHERD CABINE

Joachim, de vader van Maria, knielt als een engel hem de geboorte van zijn dochter aankondigt. Op de achtergrond een kudde schapen en twee herders die meeluisteren.

Een Frans woordenboek uit 1867 omschrijft de herdershut als volgt:

“Hut gemonteerd op twee wielen, die dient als een huis voor de herder die verantwoordelijk is voor het houden van schapen in de velden 's nachts”.

Willem Eickmans

In manuscripten uit de 15^e eeuw wordt de herdershut ook al vermeld en afgebeeld. Een van die manuscripten, verlucht met illustraties zoals gebruikelijk bij Middeleeuwse handschriften, is van Jean Mansel, "La fleur des histoires" (de wereldgeschiedenis) uit 1480. Een tekening uit dat manuscript geeft de aankondiging van Joachim weer. Ook is een herdershut afgebeeld. Een hut van hout met zadeldak, geplaatst op een as met twee grote houten gespaakte wielen en voorzien van twee korte burrys. Dat duidt er op dat de kar met handkracht werd verplaatst.

Meer is er bekend over de herdershutten uit de 19^e eeuw. De meest voorkomende vorm was een tweewielige kar met houten wielen en een gesloten houten opbouw, veelal met handkracht getrokken. Werd de kar door een koe, os of ezel getrokken, dan liep die tussen burrys. Bij een tweespan werd een disselboom gebruikt. Paarden waren in principe te duur voor herders. De opbouw was eenvoudig en zo laag dat ze er alleen op de knieën of liggend in konden. Het hoofddoel was ook: slaappleats. Meestal waren het zelfgebouwde karren met beschikbare middelen uit de omgeving. Een geringe financiële investering dus. In een latere fase werd er vaak een derde wiel aan de achterkant gemonteerd. Het voordeel daarvan was onder andere dat hij stabiel stond en dat de as verder naar achteren geplaatst kon worden zodat een grotere deuropening gemaakt kon worden.

Na het herderen overdag werden de schapen 's avonds in een kraal opgesloten. De herdershut stond bij de kraal en de herder hield daarin zijn nachtrust. De honden sliepen onder de kar. Elke dag werd de kraal op een andere plaats gezet, zodat de mest van de schapen gelijkmatig over het te begrazen terrein werd verdeeld.

Veel schilders hebben tussen 1850 en 1950 deze pastorale taferelen op schilderijen, tekeningen en gravures vastgelegd. Bekend is het gezegde: "Een foto zegt meer dan 1000 woorden". Ik wil deze metafoer door trekken naar schilderijen. De schilders geven heel goed weer hoe de herdershut er uit zag en welke functie hij in het rondtrekkende herdersbestaan had.

LINKS: Een schilderij van Duits-Zwitserse Friedrich Eckenfelder (1861-1938). Op de achtergrond de houten kraal met daarnaast de herderskar. De kar is voorzien van een lange disselboom die steun vindt op twee gekruiste palen.

RECHTS: De Engelse schilder Henry William Banks Davis (1833-1914) toonde een avondse tweewielige met riet afgewerkte herdershut. Het wiel is kapot, de deurscharnieren hangen los. Het schilderij heet "On the cliffs Picardy".

ONDER: Felix Brissot de Warville (1818-1892). Schilderij met herdershut in een uitvoering met drie wielen.

Een ansichtkaart uit begin 1900. Hier is het dak bedekt met stro dat met houten latten bij elkaar wordt gehouden.

Tot ongeveer 1950 werd met name in Frankrijk nog gebruik gemaakt van de herdershutten op wielen. Mede omdat het een uitstervend gebruik was, werd het door fotografen van ansichtkaarten vastgelegd. Het zijn wel erg geposeerde plaatjes, maar ze geven toch goed weer hoe de rondtrekkende herder zijn rustplaats in het veld had. Hier volgt een overzicht.

Aan het einde van de 19^e eeuw werden er hutten gebouwd waarin men ook kon staan. Met twee assen en vier wielen. Daar kon dan ook - naast het bed - een tafel en stoel in. Zo kon de herder er ook in schuilen bij slecht weer en het voedsel voor hem en de honden bewaren. Deze vierwielige herdershutten werden met trekdieren verplaatst.

Tot slot de mobiele herdershut in de literatuur: De bekende Franse schrijver Emile Zola (1840-1902), haalt de herdershut aan in zijn verhaal "La terre" uit 1887.

"De herder zat, om wat schaduw te pakken, tegen zijn twee-wielige hut. Deze hut, een smalle nis die dienst deed als bed en kledingkast, trok hij met elke verplaatsing van zijn kudde mee".

De herdershut speelt ook een belangrijke rol in een kort verhaal van de eveneens bekende Franse schrijver Guy de Maupassant (1850-1893), gepubliceerd in 1882, met de titel "De Saut de Berger".

Een klein dorp aan de Normandische kust heeft een strenge en gewelddadige pastoor. Hij haat alles wat met liefde te

**De herdershut bij een kraal.
De kudde is opgesloten in mobiel
houten hekwerk.**

Een herdershut zonder wielen. Omdat er geen wiel in de weg zit kan de ingang breder en in het midden van de wand gemaakt worden en is met twee deurtjes te sluiten. De hut rust op vier stevige hoekkrukken. Door de armen aan de kopse kanten kan de hut als een brancard vervoerd worden.

Een herdershut met stevige massief houten wielen, gevormd door een kruis en vier sectoren, omgeven door een ijzeren band. De hut rust op drie balken waarvan de middelste overgaat in de disselboom om de trekdieren langs te zetten. Er zijn deurtjes die in een houten rails schuiven.

**TOT ONGEVEER 1950 WERD
MET NAME IN FRANKRIJK NOG
GEBRUIK GEMAAKT VAN DE
HERDERSHUTTEN OP WIELEN.**

Een door twee ossen getrokken herdershut met ijzeren wielen in Margride, een bergachtige streek in Frankrijk. Aan het uiteinde van de disselboom is het juk bevestigd met het kopgetuig. Koeien en ossen trekken met hun kop. Paarden en ezels met hun borst via een borsttuig of haam. Ook hier de ingang van de hut middels schuifpanelen in houten rails.

Een vierwielige herdershut in het museumdorp Sainte-Marie de Lac-Nuisement in Frankrijk. De hut is op een metalen chassis geplaatst met metalen wielen.

Een tweewielige hoge herdershut in het openlucht museum te Hagen, Duitsland. Houten wielen met ijzeren banden en de toegangsdeur aan de voorzijde.

Een prachtig bewaarde herderskar, in particulier bezit van een inwoner van Richarville, Frankrijk. Drie metalen wielen en een zadeldak dat bedekt is met zink.

In het Openluchtmuseum Bad Windsheim wordt deze tweewielige herderskar bewaard. Het steile zadeldak is van hout en de deuropening aan de voorkant. In de Franse herdershutten zit die doorgaans in de zijwand.

maken heeft en houdt wekelijks donderpreken tegen de zonde van het vlees. Als hij laat op een avond naar huis wil gaan, is het zo'n stormachtig weer aan de kust dat het hem het lopen bemoeilijkt. In de duisternis ziet hij op de helling van een weide een herdershut op wielen staan. Hij wil daar gaan schuilen, maar bij het openen van de deur ziet hij een jeugdig koppel de liefde bedrijven. Onmiddellijk sluit hij de deur weer en vergrendelt die. Vervolgens duwt hij de hut bergafwaarts en de geliefden storten op de bodem van de klif neer.

Ik had dit artikel een beter einde toegewenst, maar Guy de Maupassant was een schrijver van het naturalisme. Hij had een pessimistische kijk op de wereld en voor hem was de mens "een beest nauwelijks beschaafder dan de andere". ■

BRONNEN

Internet - Cristian Lassure - CERAV.

Om *jeuk* van te krijgen...

Er zijn van die “aandoeningen” die je eigenlijk niet eens kent, omdat ze niet voorkomen binnen je kudde. En dan ineens ben je de klos en heb je een besmetting binnen die veel energie kost om onder controle te krijgen.

Janke Faber

Eerst denk je nog: “domme pech”, maar als je binnen een paar jaar weer een dier met deze “aandoening” op je erf krijgt, gaan er alarmbelletjes rinkelen. Daarom heb ik binnen het netwerk dat we door heel Nederland hebben, maar eens een balletje opgegooid. Daaruit bleek dat veel meer schapen- en geitenhouders ineens geconfronteerd worden met luizen. Hoog tijd om eens op internet te struinen naar meer informatie over deze kleine kwelgeesten.

Schapen en geiten

Luizen kunnen zowel op schapen als op geiten voorkomen. De beestjes kriebelen, dus vertonen de schapen en geiten gedrag dat aantoont dat ze jeuk hebben. Ze gaan schuren, krabben zichzelf met hun hoorns en poten en bij langharige dieren zie je dat ze hierbij ook hun mond inzetten waardoor ze hun vacht kapot bijten en uittrekken.

Schapen waarbij rond de achterhand lange stukken losse wol uit de vacht hangen, zijn een onderzoek naar het voorkomen van luizen waard.

Luizen

Wat zijn luizen eigenlijk? Luizen zijn een verzamelnaam voor zowel vleugellose insecten als voor de familie van Luisvliegen (die wel vleugels kunnen hebben). Het zijn parasieten die hun hele levenscyclus op de gastheer aanwezig blijven. Ze voeden zich met bloed, huidschilfers en wondvocht.

In de natuur komen zowel bijtende als zuigende luizen voor. De **bijtende** luizen zijn met het blote oog niet te zien en leven vooral van huidschilfers. De **zuigende** luizen zijn met het blote oog wel te zien en prikken door de huid heen en zuigen bloed.

Bij schapen komen we twee soorten luizen tegen: de wolluis (*Bovicola ovis*) en de schapenluis (*Melophagus ovinus*). De laatste noemden wij vroeger op de boerderij de schapenteek.

Schapenluis

De schapenluis, volledig gezegd: de schapenluisvlieg is een zuigende luis. Ondanks dat de familie *Luisvliegen* vleugels kan hebben, is dit dier vleugeloot. Hij lijkt op een teek, maar is dat niet. Doordat ze bloed zuigen en omdat daarbij net als bij een teek, hun achterlijf

opzwelt, is de benaming “schapenteek” goed te verklaren. De schapenluis leeft ongeveer zes maanden in de wol en produceert in die tijd 10 tot 20 larven. Je ziet ze met name tijdens de aflammerperiode. Deze luis heeft een duidelijke voorkeur voor lammeren en drachtige oaien als gastheer. Je vindt ze met name in de nek, op de schouders en op de buik. Bij lammeren zie je ze op de kop lopen na het drinken bij de moeder. Bij lammetjes is bekend dat ze bloedarmoede krijgen als teveel luizen zich tegoed doen aan hun bloed. Als ik kijk naar de situatie op onze ouderlijke boerderij, dan heb ik de neiging om te zeggen dat deze luizen veel minder voorkomen na de introductie van moderne ontwormingsmiddelen, zoals Ivomec.

De wolluizen zijn wel schuw. Zodra ze licht zien, vluchten ze in de dikke vacht.

Wolluis

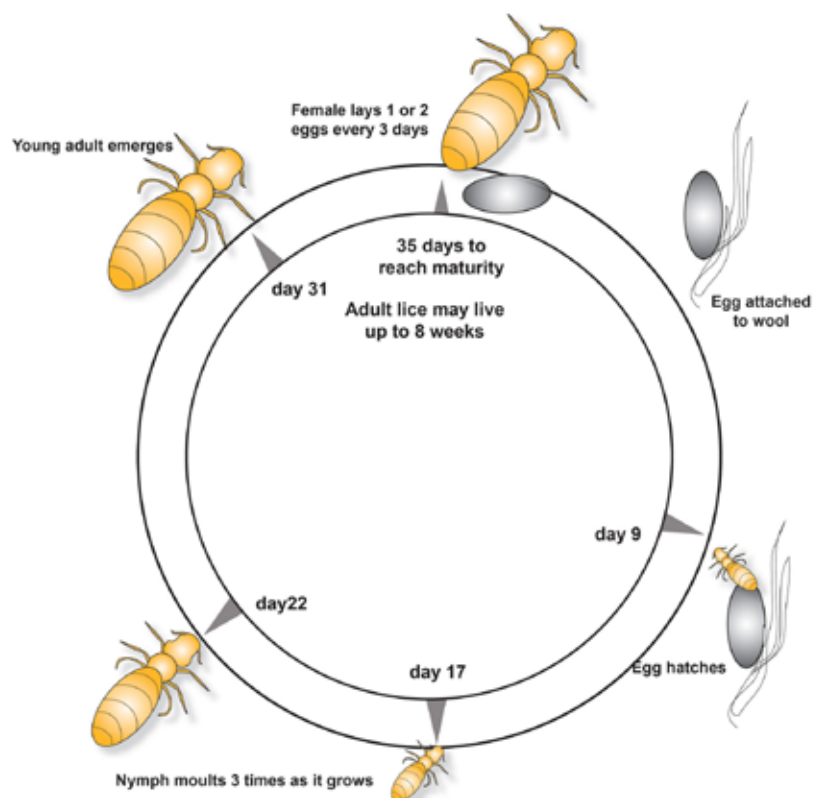
De luis die ik echter nog niet kende en bij ons voor problemen ging zorgen, was de wolluis. De wetenschappelijke naam van de wolluis is *Bovicola ovis*. Deze naam geeft aan dat het een bewoner (*cola*) is op een rund/vee (*bovi*) en in dit geval specifiek op een schaap (*ovis*).

Deze luizen voeden zich met huidschilfers en wol(vet). Je komt ze tegen op plekken waar het lekker warm is: dicht bij de huid. Als de omgevingstemperatuur flink oploopt, kruipt de wolluis ook naar de buitenkant van de vacht en kan dan gemakkelijk van schaap op schaap overgaan.

De luis is 1,5 tot 2,5 mm groot en om ze te kunnen vinden moet je de vacht opzij leggen en dan op 0,5 – 1 cm van de huid kijken. Omdat ze zo klein zijn is het gebruik van een vergrootglas geen overbodige luxe om ze te vinden. Je vindt de wolluizen over het hele lichaam, behalve op de buik. Op de rug en de flanken vindt je de meeste dieren. De kleur varieert van lichtgeel tot roodbruin. Volwassen luizen zijn lichtbruin met donkere banden op hun lijf. Jonge luizen zijn crèmekleurig en hebben nog geen banden op hun lijf. De wolluizen zijn wel schuw. Zodra ze licht zien, vluchten ze in de dikke vacht.

Het vrouwtje plakt iedere drie dagen 1 à 2 eieren (neten) vast aan de wol op ongeveer 0,5 cm vanaf de huid. Na onge-

The life cycle of the sheep body louse (*Bovicola ovis*)

veer 10 dagen komen ze uit en twee tot drie weken verder zijn de nieuwe luizen volwassen en kunnen zelf eieren leggen. Dit gaat dus behoorlijk snel!

Een volwassen wolluis leeft ongeveer een maand op het schaap. Buiten het schaap blijft de luis tot 17 dagen in leven.

Uit onderzoek is bekend dat deze luizen zich ook kunnen voortplanten op geiten, maar niet op andere dieren.

Verskil met wolschurft

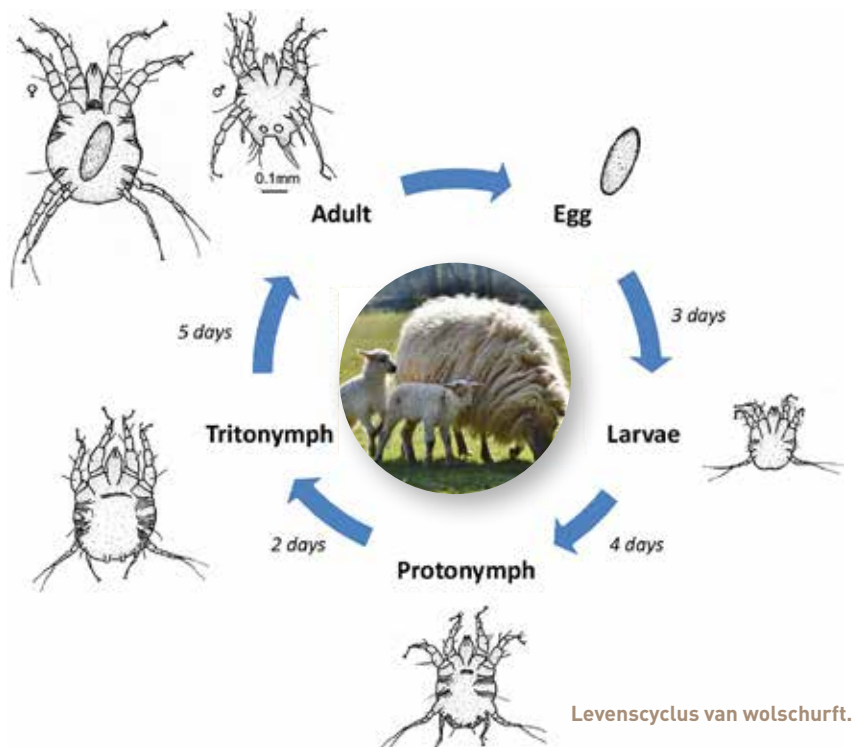
Wolluis kan gemakkelijk verward worden met wolschurft en andersom. Ook bij wolschurft is er namelijk sprake van loshangende plukken wol op de schapen en vertonen ze onrustig gedrag en schuren ze omdat ze jeuk hebben. Een opvallend verschil is, dat het schaap (conditioneel gezien) veel meer last heeft van wolschurft. Door de enorme jeuk vergeten ze om te eten en vermageren dan snel. Ook komen de loshangende plukken en kale plekken over het hele schaap voor.

Wolschurft wordt veroorzaakt door een mijt (*Psoroptes ovis*). De mijten raspen over de huid heen en voeden zich met het wondvocht. De jeuk ontstaat hier door een allergische reactie op de uitwerpselen van de mijten. Een verschil met wolluis is ook dat er op het hele lichaam korsten voorkomen. Problemen met schurft komen met name voor in de periode dat de wol lang is.

Bij korte wol voelen de mijten zich niet prettig en trekken ze zich terug in bijvoorbeeld huidplooiën en gehoorgangen. Zodra de wol weer lang genoeg is, verspreiden ze zich weer over het hele schaap.

Het duurt ongeveer 11-19 dagen voordat een mijt die uit het ei komt volwassen is en zich ook weer kan voortplanten. Een volwassen mijt is ongeveer 0,75 mm groot en leeft ongeveer 40 dagen op het schaap en legt 1 à 2 eitjes per dag.

De mijten kunnen buiten het lichaam ongeveer een maand overleven. Ze kunnen ook verspreid worden door hekwerken, scheerapparaten, stro etc. Het is verstandig om besmette percelen en stallen wolvrij te maken en dan vier weken niet te gebruiken.

Voorkomen is beter dan genezen

Het is allereerst belangrijk om er achter te komen welke van deze drie plaaggeesten op jouw schaap aanwezig zijn. Je kunt natuurlijk zelf een kijkje nemen, maar het is ook raadzaam om de beestjes onder de microscoop te laten bekijken door de dierenarts. Hij kan dan ook advies geven over de behandeling.

Wat je zelf al kunt doen om te voorkomen dat je kudde (her)besmet raakt:

- Dieren die binnen komen op je bedrijf drie - vier weken in quarantaine houden en regelmatig de vacht inspecteren (vergeet je leesbril niet op te zetten). Indien het dier jeuk heeft, dan behandelen
- Dieren buiten laten aflammeren, omdat in warme stallen meer problemen optreden
- Let op met insleep via gedeelde afrasteringen (denk ook aan flexnetten), hokken, scheerders, kleding, scanners of vervoermiddelen waarin eerder besmette dieren zijn vervoerd. Verwijder wolresten en ontsmet deze materialen
- Stop aangetaste vachten na het scheeren in een plastic zak, sluit deze af en voer ze af van je bedrijf.
- Wees eerlijk naar je collega's toe als je bij je eigen dieren problemen constateert, zodat ook zij maatregelen kunnen treffen.

Tot slot

Mijn kennis is weer vergroot en door de quarantainemaatregelen hebben we ons een hoop ellende kunnen besparen. Door de vervoerder te zeggen dat wij een probleem geconstateerd hebben met luizen, houdt hij nu ook zijn kudde extra in de gaten en is de veekar nog eens extra goed ontsmet. Laten we duimen dat we de problemen zo onder controle houden. ■

BRONNEN

- <https://www.levendehave.nl/dierenwikis/schapen/luizen-bij-schapen>
- *Compendium of Animal Health & Welfare in Organic Farming*, Duchy College, Cornwall with VEERU at The University of Reading and The Faculty of Veterinary Medicine, University of Glasgow, UK. <http://www.organicvet.co.uk/Sheepweb/Index.htm>
- *Diseases of Sheep*. Aitken, I.D. 2007
- *Gezonde Schapen*. Vellema, P. 2008
- *Handboek Schapeziekten*. Vellema, P., de Lange, L.J. 1994
- <https://www.platform-ksg.nl/schapenpedia/index.php/dierziekten-abc/10-dierziekten-abc/40-wolluis>
- <https://avevewinkels.be/Advies/Detail/dier/schaap/de-verzorging-van-mijn-schaap/huidparasieten-bij-schapen/a2c27>
- <https://www.agric.wa.gov.au/livestock-parasites/sheep-lice-spread-and-detection>
- <https://www.biorxiv.org/content/10.1101/578120v1.full>
- <https://www.dgz.be/ziekte/huidparasieten>

OMS diner

Oos Mergellandsjaop

Menukaarten met fout gespelde verenigingsnaam.

Traditioneel schapendiner 22 november 2019

Met een groot gezelschap van zo'n 40 personen werden we door de eigenaren verwelkomd in biologisch restaurant Aan Sjutteeënjd in Schinnen. Het is een prachtig sfeerol restaurant, gevestigd in de schuur van een oude carré boerderij. Op hun website (www.sjuut.nl) geven ze aan dat ze veel koken met groentes uit eigen tuin, dus waren we heel benieuwd wat er op ons bord zou komen. Op de menukaart lazen we dat we Reubesoep vooraf kregen, dat het hoofdgerecht uit "lam van kop tot staart" bestond en dat we ons konden verheugen op het dessert: appelstroop parfait. Ook de vegetarische leden en leden die liever "ander vlees" eten, kwamen aan hun trekken. Bijzonder bij de soep was dat je een bord met super fijn-gesneden knollen kreeg en dat de ober met een "theepot" de soep erover heen kwam gieten. Ook de rest van de geserveerde gerechten zag er bijzonder appetijtelijk uit. Aan het eind van de avond was iedereen het er over eens dat het wederom een bijzonder geslaagd diner was. ■

Facebook vrijwilligers gezocht!

Tijdens de afgelopen jaarvergadering is het idee geopperd om voor vereniging OMs een Facebook-pagina op te zetten. Een belangrijke reden hiervoor is dat we de naamsbekendheid van OMs op deze manier willen vergroten. Via Facebook zullen meer mensen in aanraking komen met het Mergellandschaap en wie weet, raken hierdoor ook meer mensen geïnteresseerd om Mergellandschappen te houden en te fokken.

Dit laatste is voor onze kleine vereniging tamelijk belangrijk want helaas neemt het aantal fokkers (en het aantal gefokte dieren) elk jaar een klein beetje af.

Facebook is een sociaal medium dat door een grote groep mensen wordt gebruikt. De leeftijd van de gebruikers varieert van ongeveer 20 tot 65 jaar.

Facebook is al vele jaren populair en ziet het er naar uit dat dit ook de komende jaren zo zal blijven. Het is niet voor niets dat veel verenigingen, organisaties en ook commerciële bedrijven een Facebook account hebben!

Voor OMs willen we een pagina opzetten die is gericht op mensen die nog geen lid zijn, maar natuurlijk moet het ook voor leden leuk zijn om er af en toe een kijkje te nemen. Om de pagina interessant en dynamisch te houden is het belangrijk dat er regelmatig - dat wil zeggen, minimaal eens per twee weken maar het liefst elke week - nieuwe berichten op de pagina worden geplaatst. Dit kan een tekst zijn maar ook een foto of een filmpje.

Om de pagina "in beweging" te houden zoeken we een aantal vrijwilligers die het leuk vinden om op reguliere basis een berichtje te plaatsen en die willen deelnemen aan het "Facebookteam OMs". Een aantal mensen heeft zich al aangemeld, maar we zijn op zoek naar meer vrijwilligers. Hoe meer vrijwilligers, hoe minder vaak je immers een half uurtje vrij hoeft te maken om een bericht te plaatsen.

Vind je het leuk om met Facebook bezig te zijn en je draagt OMs een warm hart toe, meld je dan aan. Ook als je nog niet erg bekend met Facebook bent, maar je wilt nu eindelijk wel eens weten wat het inhoudt en wat je er allemaal mee kunt, dan is dit een leuke manier om er mee aan de slag te gaan.

Aanmelden kan via het mailadres: secretaris@mergellandschaap.nl ■